

Motion till riksdagen 2018/19:2588

av **Bengt Eliasson m.fl. (L)**

Liberal demokrati- och integritetspolitik

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om formerna för grundlagsändring och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om grundlagsskydd för public service-mediernas oberoende och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om författningsdomstol och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om abstrakt normprövning och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skilda valdagar och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om översyn av personvalssystemet och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utökad valsäkerhet och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skärpta åtgärder mot familjeröstning och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om utvärdering av de nya reglerna för tillhandahållande av valsedlar och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om valhemligheten för personer med synnedsättning och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Svenska kyrkans ställning och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om årlig regeringskrivelse om integritetsfrågor och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om obligatoriska integritetsanalyser i lagstiftningsarbetet och tillkännager detta för regeringen.

Inledning

Den svenska demokratin fyller i år 100 år. Den 22 november 1918 lade den liberala statsministern Nils Edéns regering fram den proposition som blev det avgörande steget mot en rösträttsreform. Den 17 december 1918 fattade riksdagen principbeslutet om att snarast möjligt genomföra de lagändringar som möjliggjorde allmän och lika rösträtt för kvinnor och män till såväl kommuner som landsting.

Därmed var frågan politiskt avgjord. Sverige skulle få fullt demokratiska val till alla politiska församlingar så fort de formella kraven medgav det. De första demokratiska valen till kommuner, landsting och riksdag genomfördes stegvis 1919–21 och den första demokratiskt valda riksdagen sammanträdde i januari 1922. Även därefter fanns dock begränsningar för vissa grupper som uppnått rösträttsålder, till exempel för personer som dömts till fängelse eller försatts i konkurs. Först 1989 fick alla svenska medborgare över 18 år rösträtt, när omyndighetsbegreppet avskaffades.

Det demokratiska genombrottet hände inte av sig självt. Det var en lång kamp, kantad av hårda politiska motsättningar, innan demokratin slutligen fick sitt genombrott genom författningsuppbyggnaden i riksdagen 1918. När Sverige införde allmän och lika rösträtt för kvinnor och män var vi det sista landet i Norden att göra så.

Den offentliga makten är begränsad och utövas under lagarna. Det offentliga maktbefogenheter gentemot den enskilde får aldrig sträcka sig längre än vad som är nödvändigt och försvarligt för att sköta de gemensamma uppgifterna. Dessa liberala kärnvärden innebär att den offentliga makten också ska betraktas med hälsosam vaksamhet. Den enskildes möjligheter att hävda sig gentemot staten handlar om varje människas lika fri- och rättigheter och om att begränsa statsmaktens maktanspråk.

Sverige är i dag en av världens mest stabila demokratier, men demokratin arbetsätt måste hela tiden utvecklas. Likaså behövs fortsatta reformer för att stärka det konstitutionella skyddet för det demokratiska systemet, den fria åsiktsbildningen och de individuella fri- och rättigheterna. I denna motion presenterar Liberalerna ett antal förslag till demokratiska reformer.

Stärk det konstitutionella skyddet för demokratin

I dag är den liberala demokratiska modellen med organisationsfrihet, fri åsiktsbildning och oberoende domstolar satt under press. Antalet länder som enligt den ansedda tankesmedjan Freedom House definieras som fria sjunker. Utvecklingen i Polen och Ungern visar att regimer även i länder som är fullvärdiga EU-medlemmar framgångsrikt kan nedmontera strukturer som borde ha varit självklara i alla demokratier.

Sverige är en av världens mest stabila demokratier, men vi är inte immuna. För att folkstyret, rättssäkerheten och den fria åsiktsbildningen ska fungera också i ett politiskt skymningsläge behövs det en fördjupad diskussion om hur de demokratiska strukturerna ska göras mer robusta.

Det yttersta skyddet ligger i en stark folklig uppslutning för de demokratiska värderingarna. Demokratin behöver ständigt återerövas och de demokratiska principerna ständigt förklaras och försvaras. Den dag vi tar dem för givna blir demokratin sårbar på allvar.

Formerna för grundlagsändring

Svensk grundlag ändras genom två likalydande riksdagsbeslut med mellanliggande riksdagsval. Denna beslutsordning syftar till att motverka drastiska ändringar i grundlagen till följd av tillfälliga opinionsyttringar. Kravet på mellanliggande val ska ge väljarna möjlighet att säga sin mening innan slutligt beslut fattas.

Detta ger dock inget fullgott skydd för demokratin i en situation där landet befinner sig i en allvarlig kris. I ett politiskt skymningsläge kan det uppstå en tillfällig politisk koalition i riksdagen som är beredd att genomföra omfattande inskränkningar i demokratin. En regering kan då utlysa ett extra val, och om samma majoritetsförhållande kvarstår kan den nyvalda riksdagen därefter fullfölja inskränkningarna mycket snabbt. Inräknat beredningstid och tidsgränser för väckande av grundlagsärende skulle det i teorin kunna ta halvtannat år att avskaffa demokratin i Sverige.

Ovanstående scenario behöver inte förutsätta att antidemokratiska partier vinner majoritet i riksdagen. Det går också att föreställa sig en situation där ett antidemokratiskt parti utnyttjar sin vågmästarställning till att avkräva konstitutionella reformer i utbyte mot att ge en regering sitt stöd i andra frågor. Vid en akut internationell kris skulle det också kunna inträffa att främmande makt utövar påtryckningar mot Sverige.

Det finns anledning att göra en bredare analys av reglerna för ändring av grundlag. Flera olika alternativ bör då prövas. En möjlighet är att grundlagsändring ska förutsätta mellanliggande ordinarie riksdagsval, vilket skulle eliminera risken för att en tillfällig politisk kris utnyttjas till att utlysa extra val för att inskränka demokratin. En annan möjlighet är att föreskriva kvalificerad majoritet vid ändring av de centrala grundlagsbestämmelserna om riksdag, regering, domstolarnas oberoende, individuella fri- och rättigheter, tryck- och yttrandefrihet m.m. Möjligheten att föreskriva obligatorisk beslutande folkomröstning vid grundlagsändring som påtagligt inskränker nämnda bestämmelser bör också övervägas.

Vidare bör det analyseras om grundlagsändring ska förutsätta att ett minimiantal riksdagsledamöter deltar i beslutet. På så sätt förebyggs att långtgående inskränkningar i demokratin genomförs av ett litet antal ledamöter.

Stärk domstolarnas oberoende

Att rättskipningen sker under lagarna av oberoende domstolar som inte tar emot politiska instruktioner i enskilda fall är en förutsättning för ett demokratiskt och rättssäkert samhälle. Utvecklingen i auktoritär riktning i Ungern och Polen visar vilket strategiskt mål domstolarna är för de regeringar som vill montera ned den liberala demokratiska samhällsmodellen.

Domstolarnas oberoende är grundlagsfäst i regeringsformens elfte kapitel, men det finns luckor som behöver uppmärksammas. Bland annat finns det ingen grundlagsreglering av hur många domare som ska sitta i landets två högsta juridiska instanser, Högsta domstolen och Högsta förvaltningsdomstolen. Det gör att en auktoritär regering får möjlighet att utöva press på domstolsväsendet genom att verka för att antalet domare i HD och HFD ökas kraftigt. Likaså skulle en regering, i ett läge när den inte anser att någon av de av Domarnämnden föreslagna kandidaterna är tillräckligt regimlojal, kunna vägra att över huvud taget utse nya domare till de högsta

instanserna. Förslag om grundlagsreglering av antalet domare i Högsta domstolen och Högsta förvaltningsdomstolen har framförts i den allmänna debatten och bör allvarligt övervägas i en kommande grundlagsöversyn.

Angrepp på domstolsväsendet har i EU-grannländer också genomförts genom att i politiskt syfte sänka pensionsåldern för domare kraftigt. På så vis kan en auktoritär regering uppnå två fördelar. Dels töms domstolsväsendet på ett betydande antal domare som inte har den sittande regeringen att tacka för sin ställning, dels uppstår ett stort antal vakanser som kan fyllas med i regimens ögon mer passande kandidater. Frågan om att grundlagsreglera pensionsåldern för domare bör därför ingå i nästa grundlagsöversyn.

Likasa bör den ekonomiska och administrativa makten över domstolarna ses över. Domstolsverket har det samlade ansvaret för domstolarnas budgetmedel och fördelar anslagna medel till domstolarna, och ansvarar likasa för viktiga administrativa uppgifter, organiserar utbildningar m.m. I grunden är detta en rimlig modell. I ett politiskt skymningsläge skulle dock en auktoritär regering kunna utöva ett påtagligt destruktivt inflytande över domstolarna genom att utse en regimtrogen generaldirektör för Domstolsverket för att gynna de domstolar som regimen favoriserar och straffa de domstolar som inte agerar lojalt.

Vi anser att det noggrant bör övervägas att återinföra en styrelse för Domstolsverket, som i dag fungerar som en enrådighetsmyndighet med generaldirektör som ensam högsta chef. Vi stöder de förslag som har framförts om att låta domare utgöra majoriteten i styrelsen. Detta skulle väsentligt öka skyddet mot politisk påverkan gentemot domstolarna, och skulle också åstadkomma större likhet med den domstolsadministration som finns i våra nordiska grannländer.

Med bifall till tidigare motionsyrkanden från bl.a. Liberalerna har riksdagen nyligen gjort ett tillkännagivande om en grundlagsöversyn för att stärka domstolarnas oberoende. Vi avstår därför från att formellt upprepa våra yrkanden i denna motion, och förutsätter att den tillträdande regeringen förbereder en ny parlamentarisk kommitté där bl.a. dessa frågor kan analyseras.

Grundlagsskydda public service-mediernas oberoende

Public service-medierna blir allt viktigare för det gemensamma samtalet i samhällsliga och kulturella frågor. Public service ska fortsatt ha ett brett uppdrag och sträva efter kvalitet och relevans.

I länder där auktoritära regeringar tagit makten har en av de första åtgärderna varit att stärka greppet om medierna. Public service-medierna, med sitt uppdrag från det offentliga, är extra sårbara för detta. Det är av största vikt att det skapas starka garantier för att inte public service-mediernas oberoende från politiken urholkas. Därför bör Sveriges Televisions, Utbildningsradions och Sveriges Radios oberoende ställning tryggas i grundlagen.

Författningsdomstol och lagprövning

Rättssäkerheten och skyddet för de medborgerliga fri- och rättigheterna behöver förstärkas. Därför ska en författningsdomstol inrättas i Sverige.

För oss liberaler är tanken bakom en författningsdomstol enkel. All makt kan missbrukas, också den som har getts i fria val. Om medborgare i sitt dagliga liv avkrävs att följa lagar och förordningar är det också rimligt att kräva att politiker följer grundlagen i sitt arbete med att stifta nya lagar. Detta är särskilt angeläget för att förebygga att den offentliga makten utövas under lagarna också vid en politisk kris eller ett så kallat skymningsläge.

Det finns också andra argument för en starkare lagprövningsrätt. Om det i efterhand blir lättare att pröva en ny lags förenlighet med grundlagen höjs kvaliteten i lagstiftningsarbetet. Lagstiftaren tvingas att se till att en ny lag håller så hög rättslig standard att den inte riskerar att kritiseras av författningsdomstolen.

Ofta angrips idén om en författningsdomstol med argumentet att en förändring i den riktningen skulle vara odemokratisk. Det är en felsyn. Om en författningsdomstol inrättades skulle det inte innebära att makten vreds ur de folkvalda politikernas händer. Ytterst har medborgarnas valda representanter alltid möjligheten att ändra grundlagen för att undanröja en konflikt mellan författningen och en specifik lag. Det som etablerandet av en författningsdomstol betyder är att det skapas tydliga spelregler, som ger ett betydligt ökande mått av eftertanke och reflektion i den politiska processen kring formerna för lagstiftning och respekten för de grundläggande fri- och rättigheterna.

Liberalerna anser därför att ett lagstiftningsarbete för att inrätta en författningsdomstol bör inledas. I detta arbete bör också analyseras möjligheten att ge författningsdomstolen rätt till så kallad abstrakt normprövning. Likaså bör Lagrådets framtida roll och funktion vid ett inrättande av en författningsdomstol ingå i den bredare analys som behövs.

Frågan om behovet av en författningsdomstol och normprövning har utretts av Grundlagsutredningen, vars förslag låg till grund för författningsreformen 2010. Under föregående mandatperiod har det inte varit aktuellt att analysera frågan på nytt. Vid nästa övergripande grundlagsöversyn anser Liberalerna det vara naturligt att frågan om författningsdomstol analyseras, liksom frågan om abstrakt lagprövning.

Utveckla det demokratiska systemet

Återinför skilda valdagar

Alltsedan 1970 har val till riksdag, landsting och kommuner ägt rum på en och samma dag, numera vart fjärde år. Bland världens demokratier är Sverige ett av de länder där det går längst tid mellan de allmänna valen. Olägenheterna med den nuvarande ordningen framstår i allt tydligare dager.

Den lokala politiken, där exempelvis inriktningen av en väsentlig del av den offentliga välfärdspolitiken beslutas, kommer i skymundan av rikspolitiken. Kommunalpolitikerna, vilka bör fungera som demokratins spjutspetsar, blir anonyma och bilden av kommunerna som rena implementeringsorgan för riksdag och regering förstärks.

Liberalerna menar att det bästa vore att återgå till skilda valdagar. Vartannat år skulle det i så fall vara val till riksdagen, vartannat år till kommuner och landsting. Detta ger större utrymme för lokal politisk debatt och ansvarsutkrävande. Frågan om

hur skilda valdagar ska genomföras bör prövas ytterligare inom ramen för en kommande författningsöversyn.

Förnya personvalssystemet

Systemet med personval infördes 1998. Liberalerna var pådrivande för att personvalssystemet blev verklighet, så att väljarna fick större makt att påverka vilka förtroendevalda som skulle föra deras talan i folkvalda församlingar. Från och med valet 2014 gäller en enhetlig gräns så att kandidater som får mer än 5 procent kryss kan bli invalda genom personval.

Personvalssystemet har nu tillämpats i sex val till riksdag, landsting och kommuner och fyra val till Europaparlamentet. Även om personvalet används av många måste det också konstateras att genomslaget inte blivit det förväntade. Andelen som personröstar i riksdagsvalen pendlar mellan 22 och 26 procent och tendensen har de senaste valen varit svagt fallande. Förhoppningen om att allt fler skulle personrösta, i takt med att väljarna vänjer sig vid det nya systemet, har alltså inte infriats.

För oss liberaler är det en självklar princip att väljarna ska ha ett tydligt inflytande över vilka förtroendevalda som företräder dem. De nästan 1,6 miljoner personkryss som avgavs i årets riksdagsval visar också att möjligheten uppskattas av många väljare. Att avskaffa personvalssystemet är alltså inget alternativ. I stället bör det göras en bredare analys av hur personvalssystemet kan utvecklas för att bli mer ändamålsenligt.

De svagheter som finns i dagens system behöver också erkännas. Till exempel finns det en inbyggd paradox i att bara tillåta ett personkryss när valet sker i en valkrets med många mandat.

Systemet med ett enda personkryss fungerar som bäst när väljaren röstar på ett parti som realistiskt sett bara kan ta ett mandat i valkretsen. Väljaren kan då avge en tydlig preferens för vem som blir partiets företrädare.

Om väljaren däremot röstar på ett parti som kan förväntas ta många mandat i valkretsen blir effekten mer svårförutsägbar. Till exempel kan det i ett större parti med flera mandat vara relativt enkelt för en liten men hårt sammansvetsad falang att kryssa in en kandidat, om väljarkåren i övrigt har jämn spridning på personkryssen. Om det i ett större parti finns hård konkurrens om flera av mandaten kan väljaren bara avge sin preferens vad gäller ett av mandaten.

Personvalssystemet har nu funnits i 20 år, och tiden är mogen att göra en bredare översyn. Utgångspunkten ska vara att personvalssystemet ska behållas, men översynen bör i övrigt ske förutsättningslöst. Några tänkbara alternativ som skulle kunna prövas i en sådan utredning skulle kunna vara att sänka procentspärren för personkryss eller att ge väljaren möjligheten att avge flera personröster. Likaså bör systemet i Finland, där personvalet är ett obligatoriskt inslag i valhandlingen, analyseras.

Stärk valhemligheten och valsäkerheten

Det svenska systemet för valförrättningar har brister vad gäller både valhemlighet och valsäkerhet. Personer med synnedsättning saknar möjligheter att personrösta med bevarad full valhemlighet. Så kallad familjeröstning, där flera personer samtidigt ställer sig bakom valskärmen och tillsammans gör i ordning sina valkuvert i varandras åsyn, är ett utbrett fenomen trots att det formellt inte är tillåtet.

Genom ett lagstiftningsärende som nu ligger på riksdagens bord införs nya regler för hur valsedlar tillhandahålls i anslutning till röstmottagningsställen. Det nya regelverket innebär att valsedlar ska läggas ut i ett utrymme som är avskärmat för insyn. Detta är inte riskfritt med tanke på att möjligheterna till sabotage och manipulation då ökar. Därför måste det nya regelverket utvärderas grundligt efter Europaparlamentsvalet 2019.

Valåret 2014 var det första år där myndigheterna skulle garantera att vallokaler var tillgängliga för alla och att därmed individer med funktionsnedsättning inte skulle kunna bli diskriminerade. Kommunernas dispenser att kunna använda otillgängliga lokaler togs bort. Men den demokratiska resan mot full tillgänglighet måste fortsätta. Ett allvarligt problem i dag är att personer med synnedsättning inte kan rösta med fullständig valhemlighet i vallokaler. Det går nämligen inte att personrösta på en kandidat utan att röja sin valhemlighet eftersom man måste be en valarbetare att hjälpa en att kryssa på valsedeln.

Med anledning av ett tidigare motionsyrkande från Liberalerna tillkännagav riksdagen våren 2016 vikten av att synnedsatta ska kunna personrösta utan att tvingas röja valhemligheten för någon. Ambitionen bör, enligt riksdagens mening, vara att en fullgod lösning ska finnas på plats så snart som möjligt – dock senast inför 2022 års allmänna val. Liberalerna välkomnar att det finns bred uppslutning för detta i riksdagen, och det är angeläget att utredningsåtgärder nu vidtas.

Sammanfattningsvis anser Liberalerna att en fortsatt översyn av formerna för valförrättning bör ske. I denna översyn bör ingå skärpta åtgärder mot familjeröstning, förbättrad valhemlighet för personer med synnedsättning och förbättrat skydd mot manipulation och sabotage av valsedlar utlagda i vallokalen.

Folkmotion

2014 års demokratiutredning (SOU 2016:5) föreslog att Sverige skulle införa folkmotion till riksdag, kommuner och landsting. Förslaget innebär att en röstberättigad person kan anmäla en folkmotion och öppna en namninsamling bland andra röstberättigade. Om minst en procent av de röstberättigade inom en viss tid ansluter sig till en folkmotion väcks motionen. För kommuner och landsting föreslås folkmotionen ersätta dagens system med medborgarförslag.

Liberalerna anser att utredningens förslag om folkmotion öppnar en intressant möjlighet för medborgarna att lämna in konkreta förslag till behandling i de folkvalda församlingarna. Eftersom förslag som väckts i folkmotion ska beredas på samma sätt som motioner väckta av politiker blir det också enkelt att låta dessa förslag vara en del av den ordinarie beslutsprocessen. Liberalerna ser därför positivt på att förslaget prövas närmare.

Om den fortsatta beredningen leder fram till slutsatsen att folkmotion ska införas anser Liberalerna att det måste vara en förutsättning att folkmotion bara ska kunna väckas i sådana frågor där respektive folkvald församling är behörig att fatta beslut. En fråga som då bör studeras särskilt är i vilken mån det ska vara möjligt att lämna in folkmotioner som närmast är av opinionsbildande karaktär, t.ex. en folkmotion med förslag om att riksdagen ska göra ett allmänt hållet tillkännagivande i en aktuell fråga. Det bör också övervägas vilket minimiantal underskrifter som ska krävas. För att instrumentet folkmotion ska bli legitimt behöver vidare antalet undertecknare vara

tillräckligt stort. Erfarenheterna från Finland, där ett liknande system redan finns, bör analyseras.

Ett modernt ämbetsansvar

Det så kallade ämbetsansvaret, vilket var en benämning på vissa befattningshavares (till exempel stats- och kommunaltjänstemäns) straffrättsliga ansvar för skötseln av sin befattning, avskaffades genom en reform 1975. Den som var underkastad ämbetsansvar hade tidigare kunnat dömas till särskilda straff, avsättning eller suspension. Reformen innebar att det straffbelagda området minskade avsevärt.

Ämbetsansvarsreformen var inte oomstridd. Kritikerna menade att förändringen inte tog tillräckligt stor hänsyn till skillnaderna mellan offentlig och privat verksamhet.

År 1989 förändrades därför lagstiftningen på nytt, denna gång så att det straffrättsliga tjänsteansvaret för offentligt anställda utvidgades. Dagens regler innebär att den som vid myndighetsutövning genom handling eller underlåtenhet åsidosätter vad som gäller för uppgiften döms för tjänstefel till böter eller fängelse i upp till två år enligt brottsbalken.

Liberalerna anser att det finns skäl att utvärdera gällande lagstiftning och utreda huruvida tjänsteansvarsbestämmelserna behöver skärpas. Detta innebär inte att vi förespråkar en återgång till äldre tiders bestämmelser och de särskilda straffformer som då gällde. Däremot menar vi att den makt som följer med rätten att bedriva myndighetsutövning behöver kombineras med ett tydligt regelverk gentemot den som grovt missköter sitt uppdrag som företrädare för det allmänna.

Med delvis bifall till ett tidigare motionsyrkande från Liberalerna har riksdagen nyligen uttalat att ett utökat straffansvar för tjänstefel i den offentliga förvaltningen skulle förbättra medborgarnas rättssäkerhet och öka förtroendet för den offentliga verksamheten. Riksdagen tillkännagav därför att lagstiftningen om tjänstefel borde ses över, med inriktningen att fler handlingar än i dag ska kunna bestraffas. Liberalerna välkomnar detta och avstår därför från att formellt upprepa vårt yrkande i denna motion. I stället förutsätter vi att den tillträdande regeringen nu vidtar nödvändiga åtgärder för att frågan utreds. Målet bör vara att ett modernt och ändamålsenligt ämbetsansvar ska återinföras inom såväl statlig som kommunal verksamhet.

Befria Svenska kyrkan

Trossamfunden är en central del av det civila samhället och ska ha goda möjligheter att verka. Staten har ett ansvar för att säkra en fri religionsutövning men ska inte ta ställning för en viss religion eller vissa samfund.

Genom kyrka–stat-reformen 1999/2000 ändrades relationen mellan Svenska kyrkan och staten i grunden. Kyrkolagen med rötter i 1600-talets lutherska ortodoxi avskaffades, och statens medverkan i beslut kring Svenska kyrkans inre verksamhet avskaffades. Detta var något som Liberalerna, med våra djupa rötter i kampen för religionsfrihet, hade verkat för under mycket lång tid.

Kyrka–stat-reformen innebar dock inte att statens särskilda styrning av Svenska kyrkan upphörde helt. Medan andra samfund fritt väljer sin egen organisationsform

finns det en särskild lag (1998:1591) om Svenska kyrkan, som detaljerat reglerar samfundets uppbyggnad, församlingens uppgifter, biskoparnas roll, kyrkomötets beslutsbefogenheter och så vidare. Och mest slående av allt: i lagens portalparagraf föreskrivs Svenska kyrkans religiösa bekännelse.

Lagen om Svenska kyrkan får ses som en del av den bredare kompromiss som på 1990-talet möjliggjorde de förändrade relationerna mellan staten och Svenska kyrkan. I ett historiskt perspektiv är det dock uppenbart att den bara kan ses som en etapp på vägen mot att Svenska kyrkan uppnår fullt oberoende, på samma villkor som övriga trossamfund i Sverige.

För att Svenska kyrkan ska stå helt fri från statlig styrning anser därför Liberalerna att den särskilda lagen om Svenska kyrkan bör avskaffas. Svenska kyrkan bör liksom alla andra samfund ha full frihet att avgöra sin egen verksamhet. Det är Svenska kyrkans medlemmar – inte riksdagen – som ska avgöra samfundets vägval i religiösa frågor.

Att avskaffa lagen om Svenska kyrkan kan eventuellt förutsätta anpassningar av övrig lagstiftning. Det påverkar däremot inte i sig Svenska kyrkans ansvar vad gäller begravningsväsendet. Inte heller trossamfundens möjlighet att via Skatteverket få hjälp med uppbörderna av medlemsavgifter påverkas, eftersom detta regleras i annan lagstiftning.

Integritetspolitik

Stärk tillsynen och uppföljningen på integritetsområdet

Det är positivt att Datainspektionen (som eventuellt byter namn) har fått ett utökat uppdrag att löpande följa utvecklingen inom integritetsskydd och rapportera till regeringen om den mest aktuella och betydelsefulla utvecklingen som påverkar den personliga integriteten. Liberalerna anser att Datainspektionen också bör ges en övergripande roll som tillståndsmyndighet för integritetskänslig hantering av personuppgifter.

Regeringen bör i en årlig skrivelse till riksdagen redovisa utvecklingen vad gäller skyddet för den personliga integriteten. Skrivelsen bör avse både de legala förutsättningarna för integritetsskyddet och den övergripande utvecklingen vad gäller användningen av olika slags informationsteknik som påverkar integriteten.

Tänk efter före – obligatoriska integritetsanalyser

Redan på ett tidigt stadium i lagstiftningsprocessen måste integritetshänsyn spela en viktig roll. I alla direktiv till utredningar om ny lagstiftning ska obligatoriskt ingå att bedöma regelförändringars effekter på människors personliga integritet, på samma sätt som man i dag alltid bedömer effekterna på till exempel jämställdheten och den regionala utvecklingen.

Den parlamentariska integritetsskyddskommittén presenterade i sitt delbetänkande Skyddet för den personliga integriteten – Kartläggning och analys (SOU 2007:22) sina iakttagelser om hur integritetshänsyn tillgodoses i lagstiftningsarbetet. En övergripande slutsats var att ett påfallande drag i den lagstiftning som på olika sätt berör skyddet för

den personliga integriteten är att integritetskänsliga åtgärder av olika slag sällan sätts in i ett systematiskt sammanhang. Detta kan, menade kommittén, leda till att de additiva effekterna av ny lagstiftning som begränsar den personliga integriteten inte blir tillräckligt uppmärksammade. Kommittén framhöll också vikten av systematisering vid behandlingen av frågor om integritetsskydd. Därefter har Integritetskommittén gjort bedömningen att det inte finns behov av att inrätta ett särskilt integritetsskyddsorgan (SOU 2016:41).

Det finns dock andra sätt att åstadkomma denna systematik. I sammanhanget vill vi särskilt lyfta fram behovet av en obligatorisk integritetsanalys i ett tidigt skede av lagstiftningsarbetet. Redan i dag föreskriver kommittéförordningen (1998:1474) att statliga utredningar alltid ska göra konsekvensbeskrivningar vad gäller de föreslagna åtgärdernas effekter för t.ex. den statliga och kommunala ekonomin, den kommunala självstyrelsen, jämställdheten eller integrationen. På samma sätt bör det ställas krav på att genomföra en integritetskonsekvensutredning. Integritetsfrågan skulle då alltid analyseras innan nya lagförslag tas fram, och lagstiftaren tvingas därmed tänka efter före.

Bengt Eliasson (L)

Christer Nylander (L)

Emma Carlsson Löfdahl (L)

Mats Persson (L)

Tina Acketoft (L)

Lina Nordquist (L)

Allan Widman (L)